

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvažoval nss takto:

Žal. úřad nezabýval se otázkou, zda nezletilý Walter H. byl svou výživou podstatně závislý na pracovním příjmu svého nemanželského otce Josefa H., nýbrž, odepřel mu nárok na vyživovací příspěvek z důvodu, že výživa jeho povoláním jeho nemanželského otce ke službě vojenské nebyla ohrožena, když dítě bylo vydržováno rodiči nemanželské matky.

Netřeba se proto zabývatí oněmi vývody stížnosti, které uplatňují, že J. H. byl podle pravoplatného rozsudku soudního již v době nastoupení služby vojenské povinen poskytovat dítěti alimenty, neboť vývody ty v podstatě snaží se dokázati, že výživa dítěte byla na povoláním podstatně závislá a proto povoláním jeho byla ohrožena.

Vlastního důvodu zamítavého rozhodnutí týká se námitka, že subsidiární alimentární povinnost nemanželské matky resp. jejích rodičů nároku na vyživovací příspěvek nevylučuje. Této námitce nemohl však nss dáti za pravdu.

Podle § 4 zák. č. 120/1921 Sb. je nárok na vyživovací příspěvek podmíněn tím, že výživa člena rodiny byla na pracovním příjmu povoláním podstatně závislá a povoláním tím je ohrožena, t. j. že po odpadnutí příspěvků, které poskytoval povoláním ze svého pracovního příjmu, člen rodiny nemá tolik, kolik třeba na jeho výživu poměrům přiměřenou. Stačí-li ostatní jeho příjmy na takovouto výživu, nelze říci, že by výživa jeho byla ohrožena. Z jakých pramenů příjmy ty plynou, je lhostejno, záleží pouze na faktu, že je má.

V daném případě úřad zjišťuje, že dítě bylo vydržováno rodiči nemanželské matky. Stížnost to nepopírá ani nenamítá, že přes tyto příspěvky výživa dítěte je ohrožena. Námitka, že k těmto příspěvkům nelze hleděti, podle toho, co svrchu dovozeno o pojmu »ohrožení výživy«, není důvodná.

Č. 11.126.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Dědicem ve smyslu ustanovení č. 2 § 4 dávk. pravidel č. 143/22 Sb. je každý, kdo se jako dědic přihlásil a jehož přihláška byla soudem přijata.

(Nález ze dne 8. března 1934 č. 21.009/33.)

V ě c: Antonie Š. v J. (adv. Dr. Kar. Papež z Prahy) proti zemskému úřadu v Brně o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k. Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem mor. zem. výběrčího úřadu v Brně ze 3. května 1929 byla st-lce jménem vlastním a jménem pozůstalosti po Anně S. předepsána dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z převodu polovice nemovitostí zapsaných ve vložkách č. ... v B., odstoupených smlouvou ze 14. dubna 1925 Josefu S.

Odvolání st-lky, ve kterém uplatňovala osvobození od dávky podle § 4 č. 2 pravidel a brojila proti výši dávky, bylo okr. úřadem v Jihlavě a v cestě instanční nař. rozhodnutím zamítnuto v podstatě z důvodu, že v daném případě nešlo o převod na dědice po Anně S., nýbrž o pozůstalostně schválený převod s dědiců, resp. s pozůstalostí na osobu stojící mimo okruh osob vyjmenovaných v § 4 č. 2 dávk. prav. Tvzení v odvolání obsažené, že Josef S. na základě dědické dohody převzal pozůstalostní nemovitosti proti vyplacení podílů ostatním dědicům, neodpovídá skutečnosti, neboť o podílech není v odstupní smlouvě řeči, nýbrž je tam stanovena odstupní cena bez ohledu na to, jak tato bude rozdělena mezi dědice.

O stížnosti uvážil nss takto:

Mezi stranami není sporno, že k pozůstalosti po Anně S. přihlásili se jako dědici z testamentu st-lka Antonie Š. a další osoby v testamentu uvedené, a dále jako dědic ze zákona manžel zemřelé Anny S., Josef S., a že přihlášky jak dědice zákonného, tak dědiců z poslední vůle byly soudem přijaty, že obě strany byly pozůstalostním soudem k vyřízení sporu o nároku dědickém poukázány na procesní soud, a konečně že po podání žaloby byla mezi přihlášeným dědicem ze zákona a přihlášenými dědici z testamentu uzavřena odstupní smlouva ze 14. dubna 1925, která byla pozůstalostním soudem schválena a byla podkladem pro vyměření sporné dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Spor jest o to, zda Josef S., na něhož v důsledku této smlouvy přešla polovina nemovitostí tam blíže označených, byl dědicem ve smyslu § 4 č. 2 dávk. prav. a zda proto příslušelo převodu osvobození ve smyslu tohoto ustanovení. Nss shledal stanovisko, které zastává stížnost, správným.

Dávková pravidla jednají v § 4 o převodech, jež nejsou podrobeny dávce z přírůstku hodnoty z důvodu, že vůbec nedošlo k nějakému realizování přírůstku hodnoty ve smyslu § 1. Tak nejsou podle bodu 1. dávce podrobeny převody na případ smrti na dědice a legatáře a převody neúplatným jednáním právním mezi živými, neboť jde o převody, ve kterých se nevyskytuje žádný realizovaný přírůstek. O stejné věci jedná bod 2, který zahrnuje všechny případy, kde nedojde, jako při bodu 1, k normálnímu odevzdání pozůstalostních nemovitostí na dědice, legatáře a osoby, jimž přísluší povinný podíl, nýbrž kde za projednávání pozůstalosti (t. j. před odevzdáním nebo převzetím pozůstalosti) se stanou převody mezi těmito osobami. Tyto převody slouží jen k vypořádání mezi dědici a k usnadnění pozůstalostního řízení, a nemají za účel realizování přírůstku.

Hlavní případ takovýchto převodů mezi zmíněnými osobami bude dělení pozůstalosti mezi osobami, jichž právo na pozůstalost není sporné, takže jedna neb některé z těchto osob převezmou nemovitosti a jiné se spokojí movitými věcmi neb penězi.

Jinak se však nemá věc ani tehdy, když nastane narovnání mezi osobami, jejichž dědické nároky si odporují. Podle § 125 nesporného patentu má soud, jsou-li podány k téže pozůstalosti dědické přihlášky několika dědiců, které si odporují, přijmouti veškeré přihlášky a odká-

zati přihlášené dědice na procesní soud. Spor se vede pak mezi přihlášenými dědici, a jsou tudíž v tomto stadiu v pozůstalostním řízení dědici obě procesní strany. Stane-li se pak během takového sporu nějaké ujednání mezi oběma procesními stranami, nemůže jíti o ujednání mezi pozůstalostí (která by mohla býti zastoupena jen částí dědiců) a osobou cizí, nýbrž jde o ujednání mezi přihlášenými dědici, které slouží k vypořádání jejich sporných dědických nároků.

Bylo-li tedy v daném případě, jak není sporno, v tomto stadiu mezi přihlášenými dědici vedoucím spor o pozůstalost, učiněno ujednání toho obsahu, že určité nemovitosti pozůstalostní mají připadnouti přihlášenému dědici Josefu S., pak šlo o takovéto vypořádání pozůstalosti mezi dědici, a je pro spornou věc bez významu, že toto ujednání bylo formálně uzavřeno jako smlouva odstupní, ve které vystupovali s jedné strany dědici z testamentu (v zastoupení pozůstalosti) jako odstupitelé a s druhé strany Josef S. jako nastupitel. Šlo tedy v daném případě o převod na dědice ve smyslu § 4 č. 2 dávk. pravidel, a příslušelo proto tomuto převodu osvobození podle tohoto ustanovení.

Neprávem odepřel tudíž žal. úřad st-lce osvobození od dávky, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž se musil nss zabývatí dalšími námitkami stížnosti, brojícími proti výši předepsané dávky.

Č. 11.127.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí z titulu přístavby podle § 52 zák. č. 44/1927 Sb. platí pouze pro převod pozemku, kterého bylo použito k rozšíření dosavadního staveniště za účelem provedení přístavby, předpokládajíc, že stavební plocha takto zvětšená je po provedení přístavby v plné výměře podle rozhodnutí stavebního úřadu přípustně zastavěna.

(Nález ze dne 8. března 1934 č. 21.736/33.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 1210/22, 4107/24, 4434/25, 4885/25, 10.249/33.

Věc: Josef L. a Anna R. ve F. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Smlouvou trhovou z 12. ledna 1923 koupili st-lé dům čp. . . se stavební parcelou č. . . ve F. Platebním rozkazem ze 3. října 1923 byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí zciziteli. Když nebyla dávka na zciziteli dobytá, zahájeno řízení s nabyvateli jako ručiteli. Během řízení žádali tito podáním z 11. září 1928, aby převod byl osvobozen od dávky z důvodu přístavby podle § 49 a 52 zák. č. 44/27 Sb.

Záručním platebním rozkazem zem. inspektorátu pro zem. dávky z 27. května 1930 vyměřena jim dávka, při čemž osvobozena od dávky část stavební parcely ve výměře 79.39 m², zastavěná přístavbou (řez-